

کتاب

درس «موفقیت ایران در کنترل کرونا» در پایه نهم اصلاح شد

در کتاب مطالعات اجتماعی پایه نهم درس جنجالی و پرحاشیه «موفقیت ایران در کنترل کرونا» اصلاح شد. به گزارش ایلنا، روابط عمومی و امور بین الملل سازمان پژوهش و برنامه ریزی آموزشی در این مورد اطلاعاتی صادر کرد و با اشاره به اینکه «این سازمان باستناد به اظهارات و گزارش های ارائه شده توسط مسئولان وزارت بهداشت و ستاد مقابله با کرونا» اقدام به تهیه این درس کرده؛ آمده است: «در پی اقدامات موثر یک اول کرونا طی سال ۱۳۹۸، که منجر به کاهش آمار فوتی ها به دورقم نیز شد؛ در آن مقطع زمانی و با توجه به اینکه تحولات اجتماعی و موفقیت های جامعه در کتاب های درسی باید منعکس شود؛ این دستوراد کشور مان در کنترل کرونا به دلیل همزمانی با روز آمدسازی کتاب درسی به اختصار در کتاب مذکور قید شده و در سال تحصیلی ۱۳۹۹ نیز در اختیار دانش آموزان قرار گرفت.» در ادامه این اطلاعیه می خوانیم: «با توجه به پیک های پیش بینی نا پذیر بعدی کرونا و خاتم اوضاع این مطلب قبل از شروع انتقادهای اخیر و همزمان با روز آمدسازی سالانه مطالب، توسط کارشناسان این سازمان از کتاب درسی سال ۱۳۹۹ اصلاح و تعدیل و در چاپ جدید ۱۴۰۰ اعمال شده است.»

پرده نقره ای

اولین فیلم بلند آروند دشت آرای در جشنواره بوسان

فیلم سینمایی «در نبود کار گردان» به بخش اصلی جشنواره بوسان راه یافت.

به گزارش ایلنا، اولین ساخته بلند آروند دشت آرای با نام «در نبود کار گردان» به تهیه کنندگی حسین اکبری و نوشته نغمه ثمینی به عنوان نماینده سینمای ایران در بخش اصلی و رقابتی بیست و ششمین جشنواره بین المللی فیلم بوسان «جریان های جدید» New Currents انتخاب شده است. سایت جشنواره فوق درباره فیلم نوشته است: «در نبود کار گردان» ساخته آروند دشت آرای درباره کار گردان تئاتری است که سعی دارد تا با تماس های ویدیویی تمرین یک نمایش را شکل دهد. این فیلم به عنوان منحصر به فرد محسوب می شود که با یک برداشت بدون تدوین ساخته شده است. مارین ون هولک، آروند دشت آرای، آزاده میرزایی، طاهره هزاهو، دیبا خاتمی، میثم میرزایی، میثم نوروزی، ساناز باقری، رومینا دواچی، امین یزدانی نژاد، تر گس سعیدی نژاد، کیوان جدیری در این فیلم به ایفای نقش می پردازند. پیمان شادمانفر مدیر فیلمبرداری، علیرضا علویان صداگذار، مهران ملکوتی صدابردار، احسان صدیقی آهنگساز، وحید قطبی زاده طراح جلوه های ویژه بصری، آروند دشت آرای طراح صحنه، شایلان عشایری طراح لباس، میشا جودت طراح گریم، عماد طاهری مدیر تولید، ایما استمراری دستیار اول کار گردان و برنامه ریز، مارین ون هولک و امیر کیوان صالحی مجریان طرح، دنیا رادمنشی صحنه، کیارش مسیبی عکاس، ایلیا شمس روابط عمومی، احسان رسول فوا میر کیوان صالحی سر مایه گذار به عنوان عوامل فیلم در این اثر حضور دارند. جشنواره بین المللی فیلم بوسان، یکی از فستیوال های مهم فیلم آسیاست که میان سینماگران نوگرا القاب اسکار آسیایی را نیز به خود اختصاص داده است و بیست و ششمین دوره ی آن از ۱۴ تا ۲۳ مهر (۱۵ تا ۲۳ اکتبر) در کشور کره جنوبی بر گزار می شود.

«ویلی کو، ویلی کو، بدو» متن جذابی است. بسیاری از حال و هوای نمایشنامه های انتزاعی باب روز فاصله دارد. جهان خیال انگیزی بر آمده از هزار و یک شب می آفریند و تمنای اجرای عظیمی می کند. پشت کوهی بلند پرواز است و این متن فرصتی است برای این مهم، البته دیدن اجرایی شک جذاب تر از خواندنش خواهد بود

در اینجا نیز مشکلات ظاهر می شود و آن هم بدل شدن همه زبان ها به فارسی است. یعنی اگر جایی جهان درام ونیز فرض شده باشد، زبان ساکنان هم فارسی است و با وجود اشاراتی به فرهنگ ایتالیایی، شوخی در دل فارسی شکل می گیرد. مثالی می آورم، در پرده دوم شخصیت ها در مصر حاضرند و قرار است با زبان عربی کمی شوخی شود. از نصف النهار یاد می شود و شخصیت اصلی آن را با «تاها» بدل به شوخی می کند. تقابل زبانی با قواعد شکل گرفته در متن همخوانی پیدانی کند. یعنی نویسنده یک دستگاه قطعی برای اثر خود در نظر گرفته است که همه چیز در آن شکل بگیرد. باین حال «ویلی کو، ویلی کو، بدو» متن جذابی است.

بسیار از حال و هوای نمایشنامه های انتزاعی باب روز فاصله دارد. جهان خیال انگیزی بر آمده از هزار و یک شب می آفریند و تمنای اجرای عظیمی می کند. پشت کوهی بلند پرواز است و این متن فرصتی است برای این مهم، البته دیدن اجرا بی شک جذاب تر از خواندنش خواهد بود.

مدربسبم انتقادی است. پشت کوهی موفق به این موضوع نمی شود. نویسندگان و مؤلفان ایران تمایل بسیاری دارند تا به نوشتار پست مدرن دست یابند؛ اما عموماً این میل در قامت فرم باقی می ماند. آنان نمی توانند یک جهان بر ساخته به پا کنند و دلیل عمده آن است که مؤلف ایرانی تمایلی به عقب نشستن از خود ندارد. در نوشتار او هنوز آن دانای کل همه چیز دان حضور دارد. مؤلف فیلسوفی است که متن پیش روی مخاطب، بیانیته و مانیفست او می شود. در متن پست مدرن، اثر در بر ساخته بودن حتی بر خود مؤلف نیز غلبه می کند. او را هم به چالش می کشد. به هر حال در دنیای پست مدرن مؤلف می میرد. در «ویلی کو، ویلی کو، بدو» مؤلف زنده است، حی و حاضر با ما حرف می زند. نگاهش به موسیقی را فریاد می زد و حتی بسان قهرمانان کلاسیک در برابر بدخواه نگاه خود می ایستد. این یک وضعیت قطعی است و پشت کوهی نیز قصد عدول از آن را ندارد.

در عوض او زبان طنز پست مدرن ها را به عاریه می گیرد. وارد بازی با کلمات می شود، چیزی نزدیک به بازی زبانی، واژه ها مدام معنی خود را از دست می دهند و کارگردشان عوض می شود. مثلاً شخصیت های گانگستر در هر زمان و مکان با حفظ ریشه اصلی اسم ها، دستخوش تغییراتی لفظی می شوند. اما

عکاس اصفهانی برنده جایزه بین المللی هیپا شد

مراحل پایانی رسیده بودم. از این رو طبیعی است که از برنده شدن پس از این همه تلاش و کار سخت خوشحال باشم. هفتم بردن جایزه بزرگ HIPA است و یک روز به آن می رسم.» امسال چهار عکاس از ایران، امارات، هند و عربستان سعودی در بخش جایزه عکاسی اینستاگرامی هیپا با موضوع نوستالژی یا خاطره بازی برنده شدند؛ احمدی صالحی از ایران، احمد عبید النقبی از امارات، فهد عبدالعزيز العده از عربستان و گانش پراساد از هند.

عکس پیرزنی روستایی را در دوربین خود ثبت کرد که چهره اش پیدا نیست و دارد قاب های عکسی روی طاقچه را با دقت پاک می کند. این عکاس جوان اصفهانی درباره روزی که این عکس را گرفته و سر نوشت پیرزن گفته است: «هشت سال پیش که برای کار کردن در یک مستند اجتماعی درباره زندگی مردم میاندشت به این منطقه رفته بودم، عکس پیرزن را در یک خانه روستایی گرفتم. او تنها زندگی می کرد و چهار سال پیش از دنیا رفت. من بارها در رقابت هیپا شرکت کرده و به

احمد صالحی، عکاس جوان اصفهانی با ثبت تصویر یک پیرزن روستایی یکی از چهار برنده جایزه بین المللی عکاسی آل مکتوم موسوم به HIPA در بخش اینستاگرام شد. به گزارش هنر آنلاین، برنده اصلی جایزه بزرگ ۱۲۰ هزار دلاری هیپا پیش تر معرفی شده بود و بنیاد HIPA چهار برنده جایزه بخش عکاسی اینستاگرامی را با موضوع نوستالژی معرفی کرد که نام یک عکاس ایرانی هم بین برندگان به چشم می خورد. صالحی که اهل میاندشت استان اصفهان است، سال ۲۰۱۳

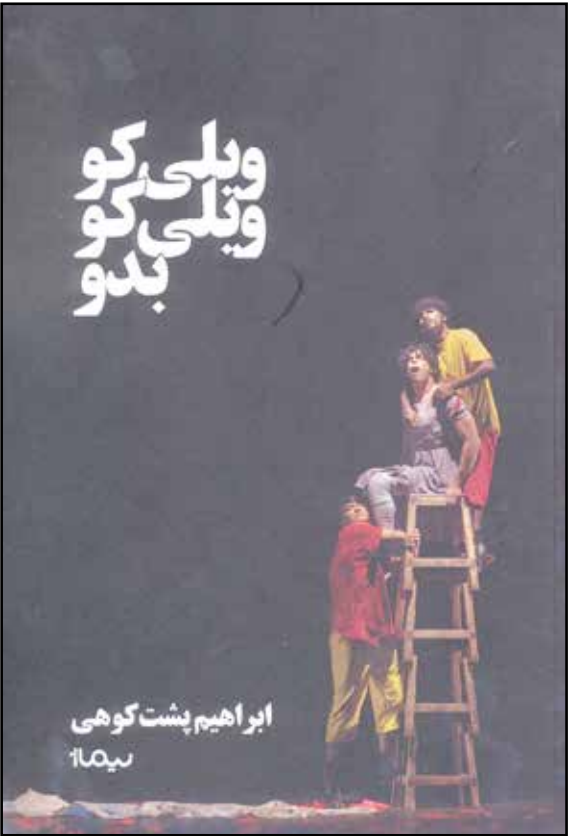

دارد متوط کردم. انگار آن اشیا وجود آن انسان را تعریف می کنند و کامل کننده اتفاقات زندگی او هستند.

زندگی توجه داشتم. اما بعضی اوقات حضور انسان را به فضایی که در آن قرار گرفته و اشیایی که در آن فضا وجود

خرد در وایت ها حول آن شکل بگیرد؛ اما نخ تسبیح خرده روایت ها خود نیز به یک خرده روایت بدل می شود. همه خرده روایت ها رونوشت های یکدیگرند در زمان و مکان متفاوت. انگار هیچ چیزی تغییر نمی کند. در دنیای پشت کوهی تاریخ تکرار می شود. شهر زاد در اوج مبارزه می خوابد تا بدخواهی، عشقی را پرپر کند. ظاهر کار شبیه ادبیات پست مدرن است. حتی شوخ طبعی نمایشنامه – که این یکی هم برایم جدید است – گواه بر علائق پست مدرن ها دارد. زمان غیر خطی نمایشنامه و اشتباهات تاریخی که به نظر می آید تعدمی باشد، شباهت بسیاری بر علائق پست مدرن ها دارد؛ اما یک نقطه مانع از پذیرش این رویکرد می شود: قطعیت.

همانند بسیاری از آثار پشت کوهی او هنوز از موضع قطعی سخن می گوید. آنچه روایت می کند صحت و سقمش قطعی است. همانند نگاهش به تاریخ یا مواجهه شخصیت ها با رویدادها و آدم ها. این در حالی است که ادبیات پست مدرن ریشه در عدم قطعیت دارد. هیچ چیز قطعی نیست. در نمایشنامه دوشخصیت اصلی با هر کترو به جلور روایت به منطق ماجراجویی خود نزدیک می شوند. حتی عناصر خیال انگیز درون نمایشنامه – که جایی شبیه به جنگ ستارگان می شود – در مسیر قطعیت است. یک رویکرد ارسطویی برای رسیدن به ناممکن های محتمل. آنچه روی صحنه قرار است دیده شود، اثبات امکان یافتن است و در این در حالی است که متون پست مدرن قصدشان همواره ترسیم وضعیت غیر قطعی است. الگوریتم های شکل گرفته در این متون بانوعی ریشخند به عالم منطق، آن را از معنا تهی می کند. به عبارت ساده تر، از معنا سازی کلاسیک عدول می کنند و رویکردشان هم با

این خیال را به سرم می اندازد، ۹۰ صفحه چند دقیقه ای تمام می شود؟ نیم ساعت؟ بدون شک چنین نیست. بخش زیادی از متن موسیقی است، از راک آمریکایی گرفته تا موسیقی واحه های مصری، آنچه آدم های نمایش را به یکدیگر مربوط می کند ترنم ها و نواهاست و اینها روی کاغذ ناشدنی به نظر می آیند. فقط باید تصور کنید.

اما وقتی به واژه ها نشست به ر کاغذ نگاه می کنیم متوجه تفاوت های متن با رویکرد سابق پشت کوهی می شوید. چندان خبری از یک داستان مرکزی نیست. یک وضعیت پیکار سبک در کلیت اثر به وجود آمده و قرار است

خود دست می یابند. عشاقی که قربانی جهالت گانگستری زمانه خود می شوند. عشاق هنر دوستی که در خواب رفتن شهر زاد قصه گومرگ را تجربه می کنند. نمایشنامه پشت کوهی خوانشی شخصی از «هزار و یک شب» است. از داستان نمایش فاصله می گیرم تا هیجان خواندنش برای مخاطب باقی بماند، هر چند به نظر می رسد متن بدون اجرا چندان لطیفی ندارد. بسیاری از نقاط متن محصول تصویر است. سفر در زمان با دیالوگ ها شکل نمی گیرد، همه چیز به کنش مربوط می شود. شاید نقطه قوت متن هم همین باشد. خالی از سکون، سرشار از کنش. ضربه انگ تند متن

تجسمی

برپایی نمایشگاه «سر پرنده» در گالری این جا

و داستانی در این صحنه نمایشی تعریف شود. او درباره شیوه کاری خود گفت: قبلاً هم این تکنیک را داشتم یعنی طراحی کرده و بعد قسمت هایی که لازم بود را رنگ می کردم.

اما در این مجموعه چون فضا سازی نسبت به کارهای قبلی ام متفاوت است، فیگورها، سوژه ها و فضای اطراف ارتباط زیادی از نظر ترکیب بندی، ساختار و رنگ دارند. بر اساس داستان ها بیشتر از رنگ های گرم و روشن استفاده کردم زیرا موضوع کارها جریان زندگی بود.

نام آور ادامه داد: حضور انسان در این آثار پر رنگ است چون تحت تاثیر نوشته های نجدی به ارتباط میان انسان ها، سر نوشتی که هر انسان دارد و تلاش او برای

نگاهی به «ویلی کو ویلی کو بدو»

هفت شب خواب خون آلود شهر زاد

احسان زیور عالم

همواره برای من ابراهیم پشت کوهی محصول اجرا بوده تا نوشتار. هیچ گاه از او کتابی نخوانده بودم و تا جای ممکن هر سال نمایشی از او روی صحنه می دیدم. خوبی کارش هم این بود هر از گاهی ساخته های گذشته که از تیررس نگاهم به دور بود را اجرامی کرد تا شاید نادیده ها، به از دست رفته ها بدل نشود. هر چند آخرین نمایش او، «تنها خرچنگ خانگی لای ملافاها خانه می کند اتللو» قربانی کرونا شد و با آن همه بازیگر نشد بار دیگر روی صحنه رود؛ اما انتشار یک کتاب حداقل جای خالی اجرای او را برایم خالی می کرد. نمایشنامه ای که هنوز رنگ اجرا ندیده است و خواندنش برایم این اعجاب را داشت که پشت کوهی چگونه قرار است این متن را اجرا کند. متن تودرتو و در هم تنیده ای که با آثار سابق پشت کوهی در تضاد است. تضادی که بیان کردنش شاید سخت باشد؛ چون همه چیز در گرو وضعیتی دیداری است. باید تصویر مد نظر پشت کوهی در متن روی صحنه خودنمایی کند، آن هم با وجود کارگردانی که علیه سکون روی صحنه است.

«ویلی کو، ویلی کو، بدو» عنوان نمایشنامه ای است که در انتشارات نیماژ به چاپ رسیده است. نمی دانم پشت کوهی چه برنامه ای برای اجرای این متن دارد؛ اما این متن نیز با توجه به دنیای کارگردانی پشت کوهی طراحی شده است. بیلی و مریل، دودلداده مورد تعقیب چند گانگسترند – چیزی شبیه فیلم های کمدی بیلی وایلدر – در دل زمان و مکان سفر می کنند و به گوشه هایی از روایتی شبیه به زندگی